

▲ Tereny wokół schroniska na Kozubowej pomieściły wszystkich pielgrzymów, turystów i „wynazwawców Radegasta”
 Fot. MARIA BRANNA

W ŚWIĘTO ANNY NA KOZUBOWA

Gwar na szczycie

KOZUBOWA (db) – Upał nie odstraszył tysięcznych rzeszy pielgrzymów, które wyruszyły w niedzielę z Lomnej Dolnej, Boconowic, Nawsia, Milikowa czy Koszarzyk na Kozubową. Ich celem był do roczny odpust św. Anny.

Wybudowanie kaplicy św. Anny na Kozubowej zainicjował i zafundował w 1936 r. ks. Rudolf Płoszek, ówczesny proboszcz w Gnojniku. Miejsce wybrał specjalnie w pobliżu schroniska Polskiego Towarzystwa Turystyczno-Sportowego „Beskid Śląski”, z myślą o jego gościach. Sam był nie tylko kapłanem, ale też zapalonym turystą i członkiem honorowej przed południem dwie polowe msze św. – po czesku i po polsku – obie celebrowane przez o. Cherbina z jablonkowskiego klasztoru franciszkanów. Po nabożeństwach umożliwiono chętnym podziwianie panoramy Beskidów, Jabłonkowskiej i okolicznych wiosek z wieży kaplicy. Z kolei na szlakach turystycznych raczono się dorodnymi malinami i borówkami, a dzięki słonecznej pogodzie można było dojrzeć aż na szczyty słowackiej Małej Fatry.

Dzisiaj kaplica jest zarządzana przez parafię jablonkowską, która

też zapewnia tutaj niezbędne remonty. Nabożeństwa odbywają się w kaplicy nie tylko na św. Annę, ale też w październiku na św. Jadwigę oraz z okazji zakończenia roku kalendarzowego na św. Sylwestra. Tradycja ostatnich lat stało się majowe spotkanie młodzieży z biskupem diecezji ostrawsko-opawskiej.

W niedzielę przebiegły na Kozubowej przed południem dwie polowe msze św. – po czesku i po polsku – obie celebrowane przez o. Cherbina z jablonkowskiego klasztoru franciszkanów. Po nabożeństwach umożliwiono chętnym podziwianie panoramy Beskidów, Jabłonkowskiej i okolicznych wiosek z wieży kaplicy. Z kolei na szlakach turystycznych raczono się dorodnymi malinami i borówkami, a dzięki słonecznej pogodzie można było dojrzeć aż na szczyty słowackiej Małej Fatry.

Skoda, że uczestnicy nabożeństw musieli zmieścić się na małym placu, a wielu z nich stało po prostu w lesie – powiedziała naszej gazecie jedna z młodych turystek. Dobrze byłoby, gdyby w przyszłości stolica odpustowe przesunęła kawałek dalej. W ten sposób starczyłyby miejsca dla wszystkich, a „wynazwawcy Radegasta” nie przekształdziłyby się w „wynazwawców”.

Dodajmy, że kaplica, schronisko i przygryzę teren należą administracyjnie do gminy Milików. Moje w przyszłości tutejszy urząd gminy, wydając zezwolenia na handel w trakcie odpustu, pomyśli również o tej uwadze.

POGODA

WTOREK – Pochmurno, deszcz, możliwe lokalne burze. Temperatura w dzień 21-25 st., nocą 15-11 st. C. Wiatr półn. do 5 m na sek.

ŚRODA – Pochmurno z deszczem. Temperatura w dzień 21-25 st., nocą 14-10 st. C.

DO GOROLSKIEGO ŚWIĘTA POZOSTAŁO TYLKO KILKA DNI

Do imprezy szykuje się też miasto

JABLONKÓW (kor) – Do Gorolskiego Święta, które w najbliższy weekend odbędzie się w jablonkowskim Lasku Miejskim, szykuje się nie tylko podbeskidzki przetkaowcy, ale również władze stolicy Podbeskidzia. Nic dziwnego – chodzi przecież o najbardziej reprezentatywną dla miasta imprezę, która rozświetla Jabłonków poza granicami Zaolzia.

Do porządku trzeba zatem do prowadzić drogi i chodniki, pokosić trawę... Samorządowy zaś przygotowują się do spotkania z gośćmi, którzy tradycyjnie zjadą do Jabłonkowa z całej RC i Polski. Spotkanie odbędzie się w niedzielę o godz. 9.00 w sali kinowej ratusza, a goście będą

m.in. mogli obejrzeć filmy wideo prezentujące miasto oraz powracające do historii Gorolskiego Święta.

Zaprosiliśmy oficjalnie na „Gorola” m.in. przedstawicieli Ministerstwa Kultury i kierownictwa Izby Poselskiej Parlamentu RC, ale na razie nie ma informacji o tym, kto

przejdzie – powiedział „GL” wiceburmistrz Stanisław Jakus. – Na pewno jednak przyjadą do Jabłonkowa starostowie z obu stron Olzy. No i delegacje władz zaprzyjanych z nami miast – Gogolina i Siemianowice Śląskich. Towarzystwo im będą ludzie, którzy przez dwa dni chcą się w Lasku Miejskim zabawić. Z Gogolina będzie to jeden, a z Siemianowic aż trzy autokary.

Jablonkowski samorządowy zaproszą też gości do swojej nowej chatki goralskiej w Lasku Miejskim.

Warto dodać, że m.in. z myślą o święcie goralszczyzny na obu budynkach ratusza uszczelnione zostały przed dwoma tygodniami piękne dwujęzyczne, czesko-polskie tablice informacyjne, że tu właśnie mieści się Urząd Miejski.

Ciąg dalszy na str. 2

Z „BESKIDEM” NIE TYLKO W BESKIDY, CZYLI

Letnie łażenie po górach

Dobiega końca pierwsza połowa wakacji. Niektórzy zdążyli już nieco wypocząć, zaliczyć urlop, ale mimo wszystko... nadal czują pewien turystyczny niedosyt. Marzy im się jeszcze wędrowka z mapą i plecakiem.

Do nich właśnie, jak również dla wszystkich miłośników „łażenia po górach” kierowana jest letnia oferta PTTŚ „Beskid Śląski” w RC z programem na każdą sobotę sierpnia. Na tę najbliższą, jak już „GL” informował, przewidziano Rajd „O kырце Macieja”, na kolejną (9. 8.) wyścigie autokarową na Turbacz. Autokarem pojedą ponadto „beskidowcy” 16. 8. w Palkowickie „hórki”, gdzie do zaliczenia będzie 12 km, oraz w ostatnią sobotę sierpnia na

Ciąg dalszy na str. 7

DARKOWSKI MOST CZEKA ODMŁODZENIE

Szlif promienady

DARKÓW (mro) – Zabytek techniki - darkowski most - przedzie roczną kurację odmładzającą. Od 18 sierpnia od godz. 6.00 rano zawiadła nim budowlancy z firmy Stavokomp, którzy odrestaurować most, podwyższą jego poziom oraz zabezpieczą brzozi Olzy przed po-

wodzią. W czasie remontu przejazd przez most będzie ograniczony. Umożliwi się go tylko środkom komunikacji miejskiej, gościom Urzędniczego Państwowego „Darków”, pojazdom pogotowia ratunkowego oraz firm zaopatrujących darkowskie „Bistro”. Piesi będą mogli korzystać z tego przejścia przez Olzę przez cały czas z wyjątkiem tygodnia, w którym będzie podnoszona całość konstrukcji mostu.

Po ukończeniu czterech etapów rekonstrukcji, w trakcie których wymienione zostaną m.in. sieci inżynierne, ustawione nowe latarnie, wybudowana prowizoryczna petla autobusowa oraz położona kostka brukowa, most stanie się naturalnym przedłużeniem promenady uzdrowskiej Darków. Korzystać z niego będą mogli tylko niepełnosprawni oraz rowerzyści i piesi.

Ciąg dalszy na str. 2

▲ Darkowski „żelazobetonowy zabytek”. Fot. MAREK SANTARIUS

NIELICZNI DŁUŻNICZY WYBIERAJĄ PRZEPROWADZKĘ DO TAŃSZYCH MIESZKAŃ

Czasami pomogą rozmowy

REGION (wak) – Zmora administratorów budynków komunalnych są lokatorzy, którzy nie płacą czynszu. Twierdzą bowiem, że za pieniądze, które dłużej miastu, można by wyremontować lub zmniejszyć cenę, a nawet kilkanaście domów.

Na mieszkanie komunalne czeka w Orłowej ponad 2000 osób. Oznacza to, że przy dzisiejszym tempie odzyskania mieszkań – głównie po śmierci dotychczasowych lokatorów, ostatni z dzisiejszej kolejki będzie mógł wprowadzić się do mieszkania dopiero za 4-5 lat. A lista oczekujących stale rośnie. Tymczasem wiele mieszkań zajmowanych jest przez osoby, które nie płacą czynszu. Często są to lokale o niezłym standardzie i dużej powierzchni. Pod koniec czerwca br. drugi lokatorowy wynosił 18 mln koron.

Czasami skutkują rozmowy prowadzone z lokatorami, wielu proponuje się zamianę mieszkania, które jest zbyt drogie w utrzymaniu, na mniejsze.

Ciąg dalszy na str. 2

GRUNT SIĘ NIE PRZEJMOWAĆ. ALE TO JEST NAJTRODNIEJSZE.

Coś się kończy, coś się zaczyna

● W pośredniaku czuj się jak zwykły petent w zwykłym urzędzie ●

Urzędy pracy należą - obok szpitali na przykład - do miejsc, w których prawie wcale nie widać, że zapanował czas kanikuły. Przeciwnie - od początku wakacji rejestry bezrobotnych rozrosły się min. o wielu młodych ludzi, świeżych absolwentów szkół i uczelni. A także tu i tam o nauce, którzy związani byli ze „swoim” zakładem stosowną umową do końca roku szkolnego i którzy kolejną umowę

mają nadzieję podpisać znów na przełomie sierpnia i września (co z tego, że urzędniczy ministerstwa szkolnictwa takie praktyki piętują zdecydowanie). Oras o innych niezdawno jeszcze gdzieś pracowali, a teraz - z różnych powodów - skazani są na zasiek.

Jezeli więc należysz do grona bezrobotnych lub bez pracy jest ktoś z twoich bliskich, wiedz, że

nie jesteście sami. Słaba to co prawda pociecha, ale łatwiej w każdym razie rozpatrywać własny los, zdając sobie sprawę z tego, że w takiej samej lub podobnej sytuacji jest mniej więcej co piąty dorosły obywatel naszego regionu. W skali kraju jest lepiej, ale dla nas nie ma to przecież znaczenia. Chyba że masz zamiar spróbować szczęścia chociażby w stolicy. Słowa znajomych od niechcenia rzu-

cane w trakcie obecności, że „nikt nie znajdzie pracy ani nieczego nie rozkręci w warunkach takiego bezrobocia”, staraj się puszczac mimo uszu. Tak samo ignoruj opinie, że „ten, kto chce pracować, zawsze coś znajdzie, bo nie pracują u nas tylko nieroby i nieudaczniki”. Nie jest to łatwe, ale - zapewniam - we własnym interesie trzeba się przyzwyczaić. Dobrze też się zawczasu nauczyć się odróżniać fałszywe współczucie od szczerzej pomocy i prawdziwej, z serca idącej, empatii.

Ciąg dalszy na str. 3

»GŁOS LUDU« ROZMAWIA Z OTYLIĄ TOBOŁĄ - AUTORKĄ KSIĄŻKI »LUTYŃSKIE TANGO I INNE HISTORIE WOJENNE Z ZAOLZIA«

„Lutyńskie tango i inne historie wojenne z Zaolzia” to tytuł liczącej ponad 400 stron książki autorstwa dziennikarki radiowej i telewizyjnej Otylii Toboły. Wydało ją Stowarzyszenie Przyjaciół Polskiej Książki z pomocą Fundacji „Pomoc Polakom w Wschodzie”, władz okręgu morawsko-śląskiego, Konsulatu Generalnego RP w Ostrawie oraz przedsiębiorstwa Silva Art. Huty Trzyńiec i JAP Traliding. Od minionego tygodnia można ją kupić w sieci dystrybucyjnej polskich wydawnictw na Zaolziu. W związku z tym wydarzeniem literackim i społecznym redakcja „GL” poprosiła autorkę o wywiad.

młodziutki będzie więc niezrozumiała - niestety, samowystarczająca. W historii o „Chłopcach »Surzali«”, czyli o jednym regularnym oddziale AK na Zaolziu, wysnułam myśl, że ci zaolziańscy spadkobiercy polskich zrywów powstańczych byli chłopcami z innej planety... Ale tak w głębi duszy, abstrahując od tamtego szalonego ryzyka, ciężko się jednak, że mój dziadek, ojciec i wujkowie byli takimi polskimi szaleńcami. Wujek Józef był członkiem oddziału bojowego już w czasach przygotowań do antyckiego powstania na Zaolziu. Przez Wierzniovice, jak wynika z niedawno siewnionych w Warszawie dokumentów, przeszedł dziada broń i skrzynki z amunicją dla oddziałów w tym rejonie i nigdy straż graniczna nikogo z oddziału nie złapała. Może antyckie powstanie nie było - z dziesięciu punktów widzenia - zbyt elegancją, ale jeśli akceptujemy powstania listopadowe i styczniowe...

W czasie wojny mego dziadka wykastrowano z gospody i gospodarstwa. Ale miał szczęście, nie musiał za to płacić najwyższej ceny. Dzięki Niemcowi Bartuzelskiemu rodzina uniknęła wywózki do Polesnagru. Wpę różne były recepty na przeżycie. Różne, ale zawsze niepewne. Wiele zależało od „swioich”, od sąsiadów, jak wynikało np. z końcowej opowieści „Po ich uczynkach poznać ich”. Wprost niewiarygodnej historii Józefa Łupiańskiego z Grodnia, który na własnej skórze doświadczył przykrości wszystkich ważnych momentów współczesnej historii Śląska Cieszyńskiego - od jego podziemia w 1920 roku po procesy sądowe w powojennej Czeskosłowacji.

Na ten temat Zaolzia działa wiele siatek konspiracyjnych, którą uważasz za najlepiej zorganizowaną? - Zaolziańcy, jak przystało na Polaków tam...

Wróćmy do „Lutyńskiego tanga”. Czy książka o ludzkim cierpieniu w imię tarcia do młodego pokolenia Zaolziańców ulegających przemiennej skomercjalizowanej modzie na blchit? - Nie ludej się co do tego, że najmłodsi Zaolziańcy masowo będą po nią sięgać. Z drugiej jednak strony również u nas zauważalny jest powrót zainteresowania, także wśród młodego pokolenia, nieafiszowaną historię najpowszechniejszą, a bardziej wrażliwą, już nie zachęcającą się do dobrodziejstwa zachodu, jak może miało to miejsce w wypadku jej nieco starszych kolegów żyjących w komunistycznych gettach, pozabawionych możliwości konfrontacji z światem zewnętrznym. Uważam, że takte w „wspólnej Europie” znajomości własnej historii, historii „małych ojczyzn”, będzie istotna w ocenie własnej wartości, tym bardziej, gdy te historie tworzyli dziadkowie czy pradziadkowie, babcia czy prababcia. Zresztą, kiedy w 1994 roku pojawiła się w odcinkach w „Głosie Ludu” „Niezwykła wojenna wyprawa Janka Lachety z Mostów”, historia Karpatczyka, żołnierza w wojnie północnoafrykańskiej, obrońcy Tobruku, dowodzącego od pewnej naukowiczki, że opowiadanie stało się „pomocą naukową” na jej lekcjach historii.

Wróćmy do „Lutyńskiego tanga”. Czy książka o ludzkim cierpieniu w imię tarcia do młodego pokolenia Zaolziańców ulegających przemiennej skomercjalizowanej modzie na blchit? - Nie ludej się co do tego, że najmłodsi Zaolziańcy masowo będą po nią sięgać. Z drugiej jednak strony również u nas zauważalny jest powrót zainteresowania, także wśród młodego pokolenia, nieafiszowaną historię najpowszechniejszą, a bardziej wrażliwą, już nie zachęcającą się do dobrodziejstwa zachodu, jak może miało to miejsce w wypadku jej nieco starszych kolegów żyjących w komunistycznych gettach, pozabawionych możliwości konfrontacji z światem zewnętrznym. Uważam, że takte w „wspólnej Europie” znajomości własnej historii, historii „małych ojczyzn”, będzie istotna w ocenie własnej wartości, tym bardziej, gdy te historie tworzyli dziadkowie czy pradziadkowie, babcia czy prababcia. Zresztą, kiedy w 1994 roku pojawiła się w odcinkach w „Głosie Ludu” „Niezwykła wojenna wyprawa Janka Lachety z Mostów”, historia Karpatczyka, żołnierza w wojnie północnoafrykańskiej, obrońcy Tobruku, dowodzącego od pewnej naukowiczki, że opowiadanie stało się „pomocą naukową” na jej lekcjach historii.

Wróćmy do „Lutyńskiego tanga”. Czy książka o ludzkim cierpieniu w imię tarcia do młodego pokolenia Zaolziańców ulegających przemiennej skomercjalizowanej modzie na blchit? - Nie ludej się co do tego, że najmłodsi Zaolziańcy masowo będą po nią sięgać. Z drugiej jednak strony również u nas zauważalny jest powrót zainteresowania, także wśród młodego pokolenia, nieafiszowaną historię najpowszechniejszą, a bardziej wrażliwą, już nie zachęcającą się do dobrodziejstwa zachodu, jak może miało to miejsce w wypadku jej nieco starszych kolegów żyjących w komunistycznych gettach, pozabawionych możliwości konfrontacji z światem zewnętrznym. Uważam, że takte w „wspólnej Europie” znajomości własnej historii, historii „małych ojczyzn”, będzie istotna w ocenie własnej wartości, tym bardziej, gdy te historie tworzyli dziadkowie czy pradziadkowie, babcia czy prababcia. Zresztą, kiedy w 1994 roku pojawiła się w odcinkach w „Głosie Ludu” „Niezwykła wojenna wyprawa Janka Lachety z Mostów”, historia Karpatczyka, żołnierza w wojnie północnoafrykańskiej, obrońcy Tobruku, dowodzącego od pewnej naukowiczki, że opowiadanie stało się „pomocą naukową” na jej lekcjach historii.

Wróćmy do „Lutyńskiego tanga”. Czy książka o ludzkim cierpieniu w imię tarcia do młodego pokolenia Zaolziańców ulegających przemiennej skomercjalizowanej modzie na blchit? - Nie ludej się co do tego, że najmłodsi Zaolziańcy masowo będą po nią sięgać. Z drugiej jednak strony również u nas zauważalny jest powrót zainteresowania, także wśród młodego pokolenia, nieafiszowaną historię najpowszechniejszą, a bardziej wrażliwą, już nie zachęcającą się do dobrodziejstwa zachodu, jak może miało to miejsce w wypadku jej nieco starszych kolegów żyjących w komunistycznych gettach, pozabawionych możliwości konfrontacji z światem zewnętrznym. Uważam, że takte w „wspólnej Europie” znajomości własnej historii, historii „małych ojczyzn”, będzie istotna w ocenie własnej wartości, tym bardziej, gdy te historie tworzyli dziadkowie czy pradziadkowie, babcia czy prababcia. Zresztą, kiedy w 1994 roku pojawiła się w odcinkach w „Głosie Ludu” „Niezwykła wojenna wyprawa Janka Lachety z Mostów”, historia Karpatczyka, żołnierza w wojnie północnoafrykańskiej, obrońcy Tobruku, dowodzącego od pewnej naukowiczki, że opowiadanie stało się „pomocą naukową” na jej lekcjach historii.

Wróćmy do „Lutyńskiego tanga”. Czy książka o ludzkim cierpieniu w imię tarcia do młodego pokolenia Zaolziańców ulegających przemiennej skomercjalizowanej modzie na blchit? - Nie ludej się co do tego, że najmłodsi Zaolziańcy masowo będą po nią sięgać. Z drugiej jednak strony również u nas zauważalny jest powrót zainteresowania, także wśród młodego pokolenia, nieafiszowaną historię najpowszechniejszą, a bardziej wrażliwą, już nie zachęcającą się do dobrodziejstwa zachodu, jak może miało to miejsce w wypadku jej nieco starszych kolegów żyjących w komunistycznych gettach, pozabawionych możliwości konfrontacji z światem zewnętrznym. Uważam, że takte w „wspólnej Europie” znajomości własnej historii, historii „małych ojczyzn”, będzie istotna w ocenie własnej wartości, tym bardziej, gdy te historie tworzyli dziadkowie czy pradziadkowie, babcia czy prababcia. Zresztą, kiedy w 1994 roku pojawiła się w odcinkach w „Głosie Ludu” „Niezwykła wojenna wyprawa Janka Lachety z Mostów”, historia Karpatczyka, żołnierza w wojnie północnoafrykańskiej, obrońcy Tobruku, dowodzącego od pewnej naukowiczki, że opowiadanie stało się „pomocą naukową” na jej lekcjach historii.

Wróćmy do „Lutyńskiego tanga”. Czy książka o ludzkim cierpieniu w imię tarcia do młodego pokolenia Zaolziańców ulegających przemiennej skomercjalizowanej modzie na blchit? - Nie ludej się co do tego, że najmłodsi Zaolziańcy masowo będą po nią sięgać. Z drugiej jednak strony również u nas zauważalny jest powrót zainteresowania, także wśród młodego pokolenia, nieafiszowaną historię najpowszechniejszą, a bardziej wrażliwą, już nie zachęcającą się do dobrodziejstwa zachodu, jak może miało to miejsce w wypadku jej nieco starszych kolegów żyjących w komunistycznych gettach, pozabawionych możliwości konfrontacji z światem zewnętrznym. Uważam, że takte w „wspólnej Europie” znajomości własnej historii, historii „małych ojczyzn”, będzie istotna w ocenie własnej wartości, tym bardziej, gdy te historie tworzyli dziadkowie czy pradziadkowie, babcia czy prababcia. Zresztą, kiedy w 1994 roku pojawiła się w odcinkach w „Głosie Ludu” „Niezwykła wojenna wyprawa Janka Lachety z Mostów”, historia Karpatczyka, żołnierza w wojnie północnoafrykańskiej, obrońcy Tobruku, dowodzącego od pewnej naukowiczki, że opowiadanie stało się „pomocą naukową” na jej lekcjach historii.

Wróćmy do „Lutyńskiego tanga”. Czy książka o ludzkim cierpieniu w imię tarcia do młodego pokolenia Zaolziańców ulegających przemiennej skomercjalizowanej modzie na blchit? - Nie ludej się co do tego, że najmłodsi Zaolziańcy masowo będą po nią sięgać. Z drugiej jednak strony również u nas zauważalny jest powrót zainteresowania, także wśród młodego pokolenia, nieafiszowaną historię najpowszechniejszą, a bardziej wrażliwą, już nie zachęcającą się do dobrodziejstwa zachodu, jak może miało to miejsce w wypadku jej nieco starszych kolegów żyjących w komunistycznych gettach, pozabawionych możliwości konfrontacji z światem zewnętrznym. Uważam, że takte w „wspólnej Europie” znajomości własnej historii, historii „małych ojczyzn”, będzie istotna w ocenie własnej wartości, tym bardziej, gdy te historie tworzyli dziadkowie czy pradziadkowie, babcia czy prababcia. Zresztą, kiedy w 1994 roku pojawiła się w odcinkach w „Głosie Ludu” „Niezwykła wojenna wyprawa Janka Lachety z Mostów”, historia Karpatczyka, żołnierza w wojnie północnoafrykańskiej, obrońcy Tobruku, dowodzącego od pewnej naukowiczki, że opowiadanie stało się „pomocą naukową” na jej lekcjach historii.

Wróćmy do „Lutyńskiego tanga”. Czy książka o ludzkim cierpieniu w imię tarcia do młodego pokolenia Zaolziańców ulegających przemiennej skomercjalizowanej modzie na blchit? - Nie ludej się co do tego, że najmłodsi Zaolziańcy masowo będą po nią sięgać. Z drugiej jednak strony również u nas zauważalny jest powrót zainteresowania, także wśród młodego pokolenia, nieafiszowaną historię najpowszechniejszą, a bardziej wrażliwą, już nie zachęcającą się do dobrodziejstwa zachodu, jak może miało to miejsce w wypadku jej nieco starszych kolegów żyjących w komunistycznych gettach, pozabawionych możliwości konfrontacji z światem zewnętrznym. Uważam, że takte w „wspólnej Europie” znajomości własnej historii, historii „małych ojczyzn”, będzie istotna w ocenie własnej wartości, tym bardziej, gdy te historie tworzyli dziadkowie czy pradziadkowie, babcia czy prababcia. Zresztą, kiedy w 1994 roku pojawiła się w odcinkach w „Głosie Ludu” „Niezwykła wojenna wyprawa Janka Lachety z Mostów”, historia Karpatczyka, żołnierza w wojnie północnoafrykańskiej, obrońcy Tobruku, dowodzącego od pewnej naukowiczki, że opowiadanie stało się „pomocą naukową” na jej lekcjach historii.

Wróćmy do „Lutyńskiego tanga”. Czy książka o ludzkim cierpieniu w imię tarcia do młodego pokolenia Zaolziańców ulegających przemiennej skomercjalizowanej modzie na blchit? - Nie ludej się co do tego, że najmłodsi Zaolziańcy masowo będą po nią sięgać. Z drugiej jednak strony również u nas zauważalny jest powrót zainteresowania, także wśród młodego pokolenia, nieafiszowaną historię najpowszechniejszą, a bardziej wrażliwą, już nie zachęcającą się do dobrodziejstwa zachodu, jak może miało to miejsce w wypadku jej nieco starszych kolegów żyjących w komunistycznych gettach, pozabawionych możliwości konfrontacji z światem zewnętrznym. Uważam, że takte w „wspólnej Europie” znajomości własnej historii, historii „małych ojczyzn”, będzie istotna w ocenie własnej wartości, tym bardziej, gdy te historie tworzyli dziadkowie czy pradziadkowie, babcia czy prababcia. Zresztą, kiedy w 1994 roku pojawiła się w odcinkach w „Głosie Ludu” „Niezwykła wojenna wyprawa Janka Lachety z Mostów”, historia Karpatczyka, żołnierza w wojnie północnoafrykańskiej, obrońcy Tobruku, dowodzącego od pewnej naukowiczki, że opowiadanie stało się „pomocą naukową” na jej lekcjach historii.

Wróćmy do „Lutyńskiego tanga”. Czy książka o ludzkim cierpieniu w imię tarcia do młodego pokolenia Zaolziańców ulegających przemiennej skomercjalizowanej modzie na blchit? - Nie ludej się co do tego, że najmłodsi Zaolziańcy masowo będą po nią sięgać. Z drugiej jednak strony również u nas zauważalny jest powrót zainteresowania, także wśród młodego pokolenia, nieafiszowaną historię najpowszechniejszą, a bardziej wrażliwą, już nie zachęcającą się do dobrodziejstwa zachodu, jak może miało to miejsce w wypadku jej nieco starszych kolegów żyjących w komunistycznych gettach, pozabawionych możliwości konfrontacji z światem zewnętrznym. Uważam, że takte w „wspólnej Europie” znajomości własnej historii, historii „małych ojczyzn”, będzie istotna w ocenie własnej wartości, tym bardziej, gdy te historie tworzyli dziadkowie czy pradziadkowie, babcia czy prababcia. Zresztą, kiedy w 1994 roku pojawiła się w odcinkach w „Głosie Ludu” „Niezwykła wojenna wyprawa Janka Lachety z Mostów”, historia Karpatczyka, żołnierza w wojnie północnoafrykańskiej, obrońcy Tobruku, dowodzącego od pewnej naukowiczki, że opowiadanie stało się „pomocą naukową” na jej lekcjach historii.

Wróćmy do „Lutyńskiego tanga”. Czy książka o ludzkim cierpieniu w imię tarcia do młodego pokolenia Zaolziańców ulegających przemiennej skomercjalizowanej modzie na blchit? - Nie ludej się co do tego, że najmłodsi Zaolziańcy masowo będą po nią sięgać. Z drugiej jednak strony również u nas zauważalny jest powrót zainteresowania, także wśród młodego pokolenia, nieafiszowaną historię najpowszechniejszą, a bardziej wrażliwą, już nie zachęcającą się do dobrodziejstwa zachodu, jak może miało to miejsce w wypadku jej nieco starszych kolegów żyjących w komunistycznych gettach, pozabawionych możliwości konfrontacji z światem zewnętrznym. Uważam, że takte w „wspólnej Europie” znajomości własnej historii, historii „małych ojczyzn”, będzie istotna w ocenie własnej wartości, tym bardziej, gdy te historie tworzyli dziadkowie czy pradziadkowie, babcia czy prababcia. Zresztą, kiedy w 1994 roku pojawiła się w odcinkach w „Głosie Ludu” „Niezwykła wojenna wyprawa Janka Lachety z Mostów”, historia Karpatczyka, żołnierza w wojnie północnoafrykańskiej, obrońcy Tobruku, dowodzącego od pewnej naukowiczki, że opowiadanie stało się „pomocą naukową” na jej lekcjach historii.

Wróćmy do „Lutyńskiego tanga”. Czy książka o ludzkim cierpieniu w imię tarcia do młodego pokolenia Zaolziańców ulegających przemiennej skomercjalizowanej modzie na blchit? - Nie ludej się co do tego, że najmłodsi Zaolziańcy masowo będą po nią sięgać. Z drugiej jednak strony również u nas zauważalny jest powrót zainteresowania, także wśród młodego pokolenia, nieafiszowaną historię najpowszechniejszą, a bardziej wrażliwą, już nie zachęcającą się do dobrodziejstwa zachodu, jak może miało to miejsce w wypadku jej nieco starszych kolegów żyjących w komunistycznych gettach, pozabawionych możliwości konfrontacji z światem zewnętrznym. Uważam, że takte w „wspólnej Europie” znajomości własnej historii, historii „małych ojczyzn”, będzie istotna w ocenie własnej wartości, tym bardziej, gdy te historie tworzyli dziadkowie czy pradziadkowie, babcia czy prababcia. Zresztą, kiedy w 1994 roku pojawiła się w odcinkach w „Głosie Ludu” „Niezwykła wojenna wyprawa Janka Lachety z Mostów”, historia Karpatczyka, żołnierza w wojnie północnoafrykańskiej, obrońcy Tobruku, dowodzącego od pewnej naukowiczki, że opowiadanie stało się „pomocą naukową” na jej lekcjach historii.

Wróćmy do „Lutyńskiego tanga”. Czy książka o ludzkim cierpieniu w imię tarcia do młodego pokolenia Zaolziańców ulegających przemiennej skomercjalizowanej modzie na blchit? - Nie ludej się co do tego, że najmłodsi Zaolziańcy masowo będą po nią sięgać. Z drugiej jednak strony również u nas zauważalny jest powrót zainteresowania, także wśród młodego pokolenia, nieafiszowaną historię najpowszechniejszą, a bardziej wrażliwą, już nie zachęcającą się do dobrodziejstwa zachodu, jak może miało to miejsce w wypadku jej nieco starszych kolegów żyjących w komunistycznych gettach, pozabawionych możliwości konfrontacji z światem zewnętrznym. Uważam, że takte w „wspólnej Europie” znajomości własnej historii, historii „małych ojczyzn”, będzie istotna w ocenie własnej wartości, tym bardziej, gdy te historie tworzyli dziadkowie czy pradziadkowie, babcia czy prababcia. Zresztą, kiedy w 1994 roku pojawiła się w odcinkach w „Głosie Ludu” „Niezwykła wojenna wyprawa Janka Lachety z Mostów”, historia Karpatczyka, żołnierza w wojnie północnoafrykańskiej, obrońcy Tobruku, dowodzącego od pewnej naukowiczki, że opowiadanie stało się „pomocą naukową” na jej lekcjach historii.

Wróćmy do „Lutyńskiego tanga”. Czy książka o ludzkim cierpieniu w imię tarcia do młodego pokolenia Zaolziańców ulegających przemiennej skomercjalizowanej modzie na blchit? - Nie ludej się co do tego, że najmłodsi Zaolziańcy masowo będą po nią sięgać. Z drugiej jednak strony również u nas zauważalny jest powrót zainteresowania, także wśród młodego pokolenia, nieafiszowaną historię najpowszechniejszą, a bardziej wrażliwą, już nie zachęcającą się do dobrodziejstwa zachodu, jak może miało to miejsce w wypadku jej nieco starszych kolegów żyjących w komunistycznych gettach, pozabawionych możliwości konfrontacji z światem zewnętrznym. Uważam, że takte w „wspólnej Europie” znajomości własnej historii, historii „małych ojczyzn”, będzie istotna w ocenie własnej wartości, tym bardziej, gdy te historie tworzyli dziadkowie czy pradziadkowie, babcia czy prababcia. Zresztą, kiedy w 1994 roku pojawiła się w odcinkach w „Głosie Ludu” „Niezwykła wojenna wyprawa Janka Lachety z Mostów”, historia Karpatczyka, żołnierza w wojnie północnoafrykańskiej, obrońcy Tobruku, dowodzącego od pewnej naukowiczki, że opowiadanie stało się „pomocą naukową” na jej lekcjach historii.

Życie bez nadziei nie ma żadnego sensu. Oscar Niemeyer

JEMIOŁA DODATEK LITERACKO-ARTYSTYCZNY NR 84

Redakcja: Kazimierz Kaszper. Materiały prosimy przysyłać pod adresem „Głosu Ludu” lub pocztą elektroniczną: k.kaszper@iscall.cz

Opinie

Adam Szostkiewicz: Prawda jest zawsze czyjaś

Prawda o historii jest w naszej części Europy wciąż gorąca: może parzyć. Powtarzamy do znudzenia, że tylko na niej można budować pojeźdzenie. Ale prawda kosztuje i pojeźdzenie kosztuje. Polacy muszą płacić goręco: nie uszyliś próby o przebaczenie. Ukraińcy płacą uszczerbkiem na dumie narodu, który wreszcie odzyskał własne państwo: dilerzom mamy przeproszać za zbrodnie, za które nie czujemy się odpowiedzialni? Po obu stronach granicy ludzie pytają: dlaczego nie patrycyje na nas naszymi oczami? Prawda jest zawsze czyjaś. Dlatego tak trudno się co do niej zgodzić. Prawda Polaka z Wołynia pederza się z prawdą wołyńskiego Ukraińca, Polaka ze Lwowa - z prawdą lwowskiego Ukraińca. Prawda zachodniej galicyjskiej Ukrainy - z prawdą Ukrainy wschodniej, która dopiero niedawno dowiedziała się o UPA. Prawda nacjonalisty nie spotka się z prawdą demokracji ani w Polsce, ani na Ukrainie. Przejmując pokazał to film Agnieszki Arnold o rzeci wołyńskiej.

Przed paroma tygodniami ogłoszono w Polsce wyniki ubiegłorocznego spisu powszechnego. Na Górnym Śląsku powiało grozą: ponad 173 tys. osób zadeklarowało narodowość śląską. Polskie elity intelektualne, opowiadające się za tradycyjną formułą narodu jako grupy społecznej identyfikującej się z tradycją historyczną i kulturową, przede wszystkim jednak z językiem, nie ukrywają szoku. Takiego wyniku nie spodziewał się nikim. Z publikowanych na gorąco komentarzy i wypowiedzi mieszkańców wyłania się o wiele bardziej skomplikowany i niejednorodny obraz Ślązaka, niż ten, jaki przez dziesięciolecie chciały malować i malowały, polskie elity. Okazuje się, że należność narodowej wale nie musi iść w parze z aspiracjami do nowoczesnego obywatelstwa definicjami naukowymi. Wiele natomiast wskazuje wręcz na to, że jest ono w znacznym stopniu określana zarówno przez czynniki subiektywne, jak przez rzeczywistość kulturową danego regionu. My, którzy na co dzień do-

świadczamy wpływów czeskiej obyczajowości i kultury, wiemy o tym od dawna. Jednym z intrygujących dokumentów poświadczających poczucie naszej, zaolziańskiej odmienności kulturowej są teksty Pawła Kubisza i Gustawa Morcinka, ogłoszone w warszawskim tygodniku literacko-społecznym „Prosto z mostu” wkrótce po przyłączeniu Zaolzia do Polski - w marcu 1939. Ani Kubiszowi, ani Morcinkowi nie przyszło oczywiście do głowy kwestionowanie przynależności Zaolzia do Polski, niemniej w wymowny sposób jeden i drugi dał wyraz zaolziańskiej odrębności kulturowej, definiując ją, ni mniej, ni więcej, tylko jako śląską. Zawarte w tekstach naszych pisarzy opinie dobrze też współbrzmiały z powtarzającą się w komentarzach tezą, iż zadeklarowanie przynależności do „narodu” śląskiego było podyktowane nie tyle poczuciem rzeczywistej odrębności narodowej, ile sprzeciwem wobec uprawianej przez Warszawę polityki na Śląsku. (kk)

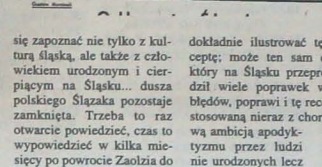
O waszej pogardzie wobec nas

PAWEŁ KUBISZ

Wybrałem trochę dziwny i raczej niepowodzony tytuł, który może wywołać pewne zdziwienie, lecz na pewno zdziwienie to nie może być większe jak owo, które ogarnęło nas, ludzi urodzonych na Śląsku, kiedy Polska Akademia Literatury zaczęła odznaczać po o 1 i 1 y k ó w złotymi wstążkami. Niekiedy trzeba być przeciętnym szlachetnie, aby w dalekiej Warszawie otrzymać złoty wstążki za jakąś bliżej nie wyszczególnioną pracę pionierską. Tak się ocenia wszelkie przejawy kulturalne na Śląsku. Mogłbym tutaj napisać dosyć obszerny komentarz i doskonałe scharakteryzować „śląskie” odznaczenia PAL-u, lecz lepiej o takich sprawach milczeć, tym bardziej, że PAL posiada u nas na Zaolziu już pewną swoistą opinię: nie zajmowania się żadnymi

PROSTO Z MOSTU TYGODNIK LITERACKO-SPOŁECZNY

się zapoznać nie tylko z kulturą śląską, ale także z cyklo- wiekiem urodzonym i cierpiącym na Śląsku... dusza polskiego Ślązaka pozostaje zamknięta. Trzeba to raz otworzyć powiedzieć, czas to wypowiedzieć w kilka miejscy po powrocie Zaolzia do Macierzy. Jeśli chodzi o literaturę i sztukę, każdy Polak wyrosły i urodzony na Śląsku jest w oczach swych rodowych współbraci uważany za takiego pariasa, którego nie należy popierać - lub też popierać minimalnie, tak co w guście „ani dać mu żyć, ani dać mu umrzeć”. Według tych recept polski Ślązak to raczej materia do rżnięcia. Czas jeszcze - myślę - będzie

ścią, kto tego nie widzi, kto z tego nie wysnuwa pewnych wniosków, że dzisiaj czyni... Kto bagatelizuje Śląsk, kto myśli, że Śląskowi można wiele narzucić, może tak samo dopuszczać się wobec swego narodu i państwa „tragicznej pomylki”. Pycha i rozkaz zawsze u nas kończy się kłęką, a kłękta także dojrza powoli lecz stale. (Cdn.)

RYSZARD KR YNICKI

na kruchych rękopisach starego poety widać ślady popiołu, liczne dziurki po papierosach, plamy po kawie, rzadko po czerwonym winie, i niekiedy ledwo czytelne odciski kocich łapek, ginące

w czasopiśmie (2001)

Dwie szkoty

Niekiedy głoszą, że sam Czesław Miłosz zatkał ucho, gdy śpiewał rozpaczą Świetlicki. Inni, że jedynie przyloty doń zwiniały rękę - by dokładniej słyszeć. (1993?)

Pech Macheja

Dyrektor Machej jednym tchem cytuję Leppera i Zagajewskiego. Do drugiego jest mu bardzo daleko. Do pierwszego bliżej, tuż.

Ryszard Krynicki (28.6.1943), czołowy poeta Nowej Fali, autor szereku komentowanych zbiorów wierszy Akt urodzenia, Organizm zbiorowy czy Nasze życie rośnie... milczy od 1996 r., kiedy wydał swój ostatni tom Magnezyn punk. Związany z ruchem „Solidarności”, w 1991 r. przystąpił do redagowania w Poznaniu Biblioteki Poetyckiej Wydawnictwa a5, w której ukazało się już niespełna 50 tomów, autorstwa m.in. Wiesławy Szymborskiej, Adama Zagajewskiego i Jerzego Kronholda. Obecnie przeżył się w Krakowie, poświęcając się głównie pracy edytorskiej. Po długiej przerwie ogłosił w maju br. na łamach „Tygodnika Powszechnego” 12 miniatur lirycznych, a w lipcu na łamach „Rzeczpospolitej” kilka wierszy z cyklu Nowe xenie (i elegie), z których kilka drukujemy.

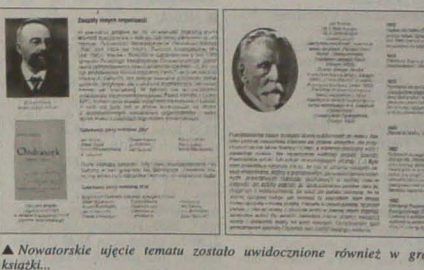
Konkurs im. Henryka Jasiczka

Przypominamy, iż Koło Cieszyńsko-Zaolziańskie Górnoląskiego Towarzystwa Literackiego ogłosiło w 10. rocznicę swego istnienia Konkurs Literacki im. Henryka Jasiczka. Oto jego regulamin. Konkurs ogłoszono w kategoriach poezji, prozy, dramatu i esaju. Jest on adresowany do twórców zamieszkałych na obszarze historycznego Śląska Cieszyńskiego, tj. po obu stronach granicznej rzeki Olzy. Tematyka utworów jest dowolna.

- Warunkiem udziału w konkursie jest nadanie: 1. w kategorii poezji zbioru wierszy liczącego co najmniej 30 utworów, 2. w kategorii prozy zbioru opowiadań lub jednego utworu o objętości minimum 70 stron maszynopisu, 3. w kategorii dramatu utworu przeznaczającego do wystawienia na scenie teatru dramatycznego lub laiko- go o objętości minimum 40 stron maszynopisu, 4. w kategorii esaju zbioru szkiców literackich, kulturo- i językoznawczych o objętości minimum 60 stron maszynopisu.

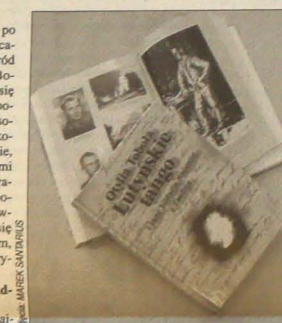
Promocja wędryńskiej Melpomeny

Jak już informowano, na studium amatorskiego ruchu teatralnego w Wędrzynie została wydana w maju obszerna publikacja Melpomeny wędryńskiej przypadki. Nie jest to jednak, jak można by było domyślić, zwykły druk okolicznościowy, tylko publikacja, bogato ilustrowana zdjęciami i fragmentami dzieł literackich syntryza dziejów cieszyńskiego ruchu odrodzeniowego i tworzenia się zaolziańskich struktur organizacyjnych w okresie międzywojennym i po wojnie, a zarazem szczegółowy, publicystyczny opis historii wędryńskiego teatru. Nowator-

▲ Nowatorskie ujęcie tematu zostało uwidocznione również w grafice książki...

Jej życiowe tango

Zdjęcie: Marek Sawicki

Wojenne historie” w wersji radiowej. To, nad czym czeszy koledzy pracowali trzy dni, nasi akrobaci zrobili w ciągu jednego przedniezłotkowego przedpołudnia. Wtedy w Podziebradach nie otrzymałam żadnej nagrody (choć uszyłam parę pochlebnych słów od międzynarodowego jury). Ale dla mnie nagrodą była ta niezwykła, twórcza atmosfera, ta świadomość tej jakiejś naszej „zaolziańskiej pomocy w potrzebie”. - ■ ■ ■ Wróćmy do „Lutyńskiego tanga”. Czy książka o ludzkim cierpieniu w imię tarcia do młodego pokolenia Zaolziańców ulegających przemiennej skomercjalizowanej modzie na blchit? - Nie ludej się co do tego, że najmłodsi Zaolziańcy masowo będą po nią sięgać. Z drugiej jednak strony również u nas zauważalny jest powrót zainteresowania, także wśród młodego pokolenia, nieafiszowaną historię najpowszechniejszą, a bardziej wrażliwą, już nie zachęcającą się do dobrodziejstwa zachodu, jak może miało to miejsce w wypadku jej nieco starszych kolegów żyjących w komunistycznych gettach, pozabawionych możliwości konfrontacji z światem zewnętrznym. Uważam, że takte w „wspólnej Europie” znajomości własnej historii, historii „małych ojczyzn”, będzie istotna w ocenie własnej wartości, tym bardziej, gdy te historie tworzyli dziadkowie czy pradziadkowie, babcia czy prababcia. Zresztą, kiedy w 1994 roku pojawiła się w odcinkach w „Głosie Ludu” „Niezwykła wojenna wyprawa Janka Lachety z Mostów”, historia Karpatczyka, żołnierza w wojnie północnoafrykańskiej, obrońcy Tobruku, dowodzącego od pewnej naukowiczki, że opowiadanie stało się „pomocą naukową” na jej lekcjach historii.

Zapukał do drzwi Czudka-Wochtera: - Ujcu, a teraz już mnie weźmiecie do dziedziny? Czudek-Wochter spojrzal na niego jak na zjawę. Ale nie zdobył się na żadną odpowiedź. Nazajutrz dziesięciu zandarmów zjawilo się pod domem Łupiańskiego. - A pozwolenie na rewizję macie? - spytał, stojąc w drzwiach, Józef. Nie mieli. - No, to niech przyjdzie z wami ktoś z gminy! Kilku poszło do gminy, reszta została w ogrodzie. Na widok przedstawicieli nowej władzy Józef aż parsknął ze śmiechu: - Ten?! Przecież to ja Niemców hakem-krojaczem z fazyli w ziemniakach sadził! (Po ich uczynkach poznać ich...)

udział w międzynarodowym konkursie radiowym w Podziebradach na temat ksenofobii. W ujęciu historycznym i współczesnym chciałam przedstawić czesko-polskie stosunki na Śląsku Cieszyńskim. Ale o konkursie dowiedziałam się zbyt późno, nowe pomysły przychodziły z dnia na dzień i trudno było wszystko skoordynować. Była taka sytuacja, że Leszek Wronek w samolocie do Nowego Jorku komponował mi muzykę do przetłumaczonego w ciągu jedynego wieczora przez Mitę Boráka wiersza Renaty Putzlicher „Cieszyńskie Diverimenty”. Rano zostawił kasety na portierni Klubu Klasik w Trzyńcu i znowu poleciał gdzieś w interesach, ja zaniósłam kasety Urszuli Niedobie do Czeskiego Cieszyzna, a ona następnego dnia rano była gotowa do nagrania tej bardzo trudnej piosenki w studiu radiowym. Rzeczywiście wspólnie zaśpiewała, ku zdumieniu naszych czeskich kolegów, którzy uważali „nas Polaków” w takich sytuacjach za istnych szaleńców. Wiele zresztą może o tym powiedzieć Karol Suszka, który nieraz reżyserował „moje

Na gestapo nie wiedzieli, co ze mną zrobić. Jeden krzyczał: - Zastrzelić! A inny: - Zaczekamy. Byłam zrozpaczona: - Jak to zastrzelić? Za ten kawalek chleba? - Lady mi kawalek chleba! Wrzasnął gestapowiec. Wiesz, co w nim było?! Plinik! Stawoju plinik do krat! Chciałaś mi pomóc w ucieczce! (Lutyńskie tango)

Podalam mu notyzki, nie nie rozumiejąc. Mężczyzna zaczął ostroźnie wypruwać podszewkę z kapelusza. Po chwili wyjął stamtąd niewielką karteczkę złożoną we czworo i podał mi ją. Od razu rozpoznałam to pismo - litery równe, jednakowe... To przecież był rękopis mego męża! Zaczęłam czytać i byłam coraz bardziej zdumiona. On żył!!! (Łączniczki)

„Lutyńskie tanga”, tyle że przyszło im żyć w innych czasach. To, że zrealizowałam radiową wersję „Lutyńskiego” tanga, było zasługą byle- go radiowca Piotra Przeczka. Swego czasu zdołał składy nagrania audycji nagrodzonych na międzynarodowych festiwalach „Grand Prix Italia” i przyniósł je do redakcji. Chcieliśmy także coś takiego zrealizować. Okazało się, że ja mam już nawet „komponenty” - melodie tanga ze starej płyty z głosem bohatera „Lutyńskiego tanga” Władysława Opijoli, jego listy do mamy, nagrania wspomnień przyjaciół i krewnych, tak dramatycznie opowiadanych, że można było stworzyć z nich dialogi i dać je do zagrania aktorom Sceny Polskiej. Byli także inni wspaniali. Kompozytor Eugeniusz Fierla przepisał tango do nut, akompaniatorka Leonora Tichanowa bez jedynę próby bezbłędnie je zagrała, Jarosław Kornas zaśpiewał... Pozwól jeszcze dwa przykłady. W tym, że udało mi się stworzyć swój najlepszy reportaż, o kobiecie uzależnionej od narkotyków (Návrat od pekelných bran - 1. miejsce w kon-

dziękuję za rozmowę: MARTYNA RADŁOWSKA-OBRSNISK

